

SALAH JAMAL

Palestina-Israel: veritats i falsedats

Dubto molt que a aquestes altures encara hi hagi algú amb dos dits de front que sigui capaç d'admetre la continuïtat de l'ocupació militar israeliana dels territoris palestins, dels quals els resultats inequívocs i més dramàtics són el vessament incessant de sang i la inestabilitat no només de la zona sinó al món. (Aquesta ocupació aberrant dura des de fa trenta-quatre anys tot i la resolució de l'ONU i les condemnes internacionals.)

En el darrer número d'aquest setmanari es publicà un pamflet ("Israel-Palestina: els errors del maniqueisme") d'escassa categoria moral i d'encara menys rigor històric. No tinc el costum de debatre amb pamfletistes, però en canvi, si m'ho permeten, m'agradaria aclarir uns punts sobre el conflicte de Palestina tergiversats pel poder mediàtic proisraelià.

Catalunya, Israel i Palestina. A tot arreu hi ha persones que són més papistes que el papa. Així, alguns catalans, molt pocs, sectaris i conversos recalci-trants al sionisme, recriminen contínuament als seus compatriotes el canvi de criteri que estan agafant a favor de les tesis que donen suport als drets nacionals del poble palestí i en contra de la repressió de l'exèrcit israelià. Davant d'això, no és ni lògic ni honest llançar reprimendes quan les rectificacions no ens convenen. Això senzillament és pur feixisme.

El grupuscle sectari intenta per tots els mitjans recuperar el suport català a la seva causa apel·lant al nacionalisme català i recordant que als anys seixanta "Israel estava de moda entre els nacionalistes catalans". Els catalanistes i d'esquerra en general, al principi foren ensarronats pel nou estat "socialista" i pels *kibbutz* (que no eren res més que avançades militaritzades, com els defineix Noam Chomsky en el seu llibre *La cultura del terrorisme*. Per cert, Chomsky és jueu i nord-americà). Ara bé, avui dia, els nacionalistes catalans progressistes, com la resta de l'opinió

pública mundial, a poc a poc, descobriren la naturalesa i l'actitud abominable de l'estat d'Israel. Per tant, aquest estat ja no és l'exemple que cal seguir per al catalanisme progressista, però sí per als sectaris.

Aliança Israel-colonialisme. Un dels factors més determinants de la creació de l'estat d'Israel a Palestina va ser la conveniència del colonialisme de torn (Anglaterra) a establir a la zona una identitat aliada, la funció primordial de la qual seria de gendarme i protecció dels interessos del colonialisme, i al mateix temps aliena, estranya i hostil als

“Els nacionalistes catalans progressistes, com tota l'opinió pública mundial, van descobrir l'abominable actitud d'Israel”

àrabs, perquè d'aquesta manera aquests últims estiguessin permanentment en conflicte amb aquesta entitat i no arribessin mai a la prosperitat i encara menys a una unió. (Recordin l'agressió tripartida d'Anglaterra, França i Israel contra Egipte quan aquest país va nacionalitzar el canal de Suez.)

La “democràcia” de l'estat d'Israel. Hem sentit de manera insaciable que Israel és un llac democràtic a la zona. Quin llac amb quina minoria més important (els àrabs) israelitzada, que no gaudeix per a res dels beneficis d'aquesta peculiar democràcia, començant per

la igualtat! (D'altra banda, com es podia considerar un país demòcrata si tenim en compte que va ser l'únic del món amb relacions diplomàtiques, econòmiques i militars amb la racista Sud-àfrica?)

Les guerres entre àrabs i jueus. S'ha de ser ignorant o tergiversador per afirmar que només hi va haver tres guerres entre els bàndols, sempre iniciades pels àrabs i guanyades pels israelians. Hi va haver moltes guerres (1948, 1956, 1967, 1973, 1976, 1982), totes, això sí, guanyades pels israelians. Amb l'ajut de totes les potències, només faltaria! Respecte a qui va iniciar les guerres, la de Suez no va ser iniciada per Egipte, sinó per les forces tripartides; les guerres del Líban el 1978 i 1982 van causar-les la invasió israeliana; i la guerra dels Sis Dies es va iniciar la matinada del 5 de juny del 1967, quan l'aviació israeliana va atacar per sorpresa els aeroports àrabs.

Holocaust i antisemitisme. Criticar les actituds de l'estat d'Israel no és sinònim d'antisemita ni d'estar a favor de l'Holocaust. No són arguments vàlids en la qüestió del Pròxim Orient, sinó més aviat són armes llançables miserablement utilitzades enfront de qualsevol crítica de l'estat d'Israel. Jo mateix contínuament critico els règims àrabs, i no per això sóc antiàrab.

Els acords de pau. Per falta d'espai només faig l'observació següent. L'estat d'Israel, a canvi del punt final del conflicte, el 1993 va firmar els acords d'Oslo, en què es comprometia a retirar-se dels territoris ocupats en cinc anys. Aquell any hi havia 43.000 colons jueus en aquests territoris; com es pot creure en la sinceritat dels israelians si tenim en compte que ara hi ha 200.000 colons jueus en els territoris ocupats? I de Sharon!, més conegut pel nom de general de Sabra i Xatila, més val no parlar-ne...

Metge, historiador i escriptor